

LVNAEBVRGENSIS

DVCATVS.

34

SVNT qui Lunaburgum putant ante multa tempora constructum à Romanis, ibique erectum idolum Lunæ, quod in eo loco steterisse dicitur usque ad tempora Caroli Magni. Albertus verò Crantzius in sua scribit Saxoniam, sub Hérico 4. arcē Luneburgensem, sed non oppidum extitisse. Otto Imp. erexit locum istum in Comitatum, adiunctis ei prædijs de terra Meckelburgensi. Deinde circa annum Christi 1235. Fridericus 2. ex Comitatu fecit Ducatum. Hanc ditionem una cum dominio Brunsvicensi possederunt tres Ottones Imp. atque posterorum usque ad Henricum Leonem, qui exiit Bauaria, Saxonia, & omni ditione sua, Brunsvicum & Lunaburgum retinuit. Salinæ vberriimæ atque ditissimæ apud Lunaburgum habentur, ex quibus multi monasteriorum Abbates, & multi Ecclesiarum prælati vitam ducere consueverunt. Fuit enim quæstus salis vberriimus. Has Salinas Lunaburgenses violenter usurpauerunt: ob quam rem à Nicolao Pont. Max. & à Friderico Imp. Aug. damnati fuerunt. Consulatus qui eius rei autor habebatur, autoritate Apostolica deiectus est: sed favore Bernhardi Ducis Brunsvicensis paulò postea in pristinum statum redijt: & qui nouiter Consulatum adierant, in carcerem conijciuntur: ciuitati rebellis & ecclesiasticorum bonorum rapaci sacris interdictum est, non tamen desunt qui rem Diuinam apud eos faciant. Vrbs est hæc minutissima, cincta fossis & vallis. habet figuram ferè quadratam, patens in longum passibus circiter 1450. & in latum nongentis. Fuerunt per circuitum vrbs maximæ solitudines, sed quæ nostro æuo pro bona parte coluntur & habitantur. Sunt tres parochiales Ecclesiæ in vrbe, inter quas S. Ioannis primum habet. Sunt etiam tria in ea monasteria, inter quæ Cænobium S. Michaelis vetustius est & locupletius. Occupantur ciues & mercatores potissimum negotiatione salis, quod ibi in magna copia coquitur, & terra marique; Hamburgum, Lubecam, & ad alia loca per circuitum distrahendum deferitur. Cæterum Dux Ioannes abnepos Hèrici Leonis primus operam impendit Salinæ Lunaburgensi, quæ usque ad eius tempora tenuis fluxit, at ille nouam aperuit longè ea quæ pridem fluxerat vberiore. Erat autem tunc annus Christi 1269. & prosperatum est opus in manibus eius vehementer. Prima origo huius falsuginis fuit haud procul à monte Calcario olim inuenta, puteo inclusa, viris fortibus qui aquam die noctuque exhaurirent, deputata, atque ex æquo diuitibus & pauperibus distributa. Nec hinc in hunc usque diem vlla vetustatis facta est immutatio. Durat adhuc antiqua columna, quæ sustinet trabem, cui adhæret magna vrna, aquam è profundis educens. Canales seu fistulæ per quas salis aqua deriuatur, pulchro ordine distribuuntur (sunt autem numero quinquaginta) ad singulorum casas, habetque unaquæque casa quatuor sartagines ex plumbo factas, quadrilateras, latas duabus vlnis, & transversa manu profundas: quæ usu detrita renouantur absque vlla liquefactione. Duabus autem horis sal concoctum & ex sartagine sublatum distrahitur in varias illius terræ partes. Produunt Saxonum historie Hermannum Biling agricolæ cuiusdam filium, natum prope Soltore in Luneburgensi solitudine, valde magnum effectum apud Ottonem Imp. ob fidele ministerium, quod eidem Cæsari in Italia agenti, interim in Saxoniæ partibus exhibuit. putantque hunc Hermannum extruxisse arcem in monte Calcario, & fundasse prope eundem montem monasterium S. Benedicti, cuius filius Benno absoluit quæ pater morte præuentus non perfecerat. habebaturque tum arx illa inexpugnabilis. Erat illo tempore

iuxta op-

John *Acadie*
Deane *Cabot*

SAXONIA

Si te turpioras vides, si nocuisse terre?
Lanae fortasse nocere clara iuvant
Quisquis ea hac tabula praesenti homina pacis,
Nunc age nunc oculis vides rebusque tuis
Huc vides eius cernis sedesque decorus,
Hic arces, pagos, flumina, rura, vides
Huc nemorosae tractus, nemorosi caecum, campum
Multa quibus segetis copia surgit, habet
Meliger haec figunt clarissima, caedis idem
Cum miris gratas possidet et ut refer
M. Paulus vultus timoribus facies

Unterscheid
 der 1. Stat
 2. Stat
 3. Stat
 4. Stat
 5. Stat
 6. Stat
 7. Stat
 8. Stat
 9. Stat
 10. Stat
 11. Stat
 12. Stat
 13. Stat
 14. Stat
 15. Stat
 16. Stat
 17. Stat
 18. Stat
 19. Stat
 20. Stat
 21. Stat
 22. Stat
 23. Stat
 24. Stat
 25. Stat
 26. Stat
 27. Stat
 28. Stat
 29. Stat
 30. Stat
 31. Stat
 32. Stat
 33. Stat
 34. Stat
 35. Stat
 36. Stat
 37. Stat
 38. Stat
 39. Stat
 40. Stat
 41. Stat
 42. Stat
 43. Stat
 44. Stat
 45. Stat
 46. Stat
 47. Stat
 48. Stat
 49. Stat
 50. Stat
 51. Stat
 52. Stat
 53. Stat
 54. Stat
 55. Stat
 56. Stat
 57. Stat
 58. Stat
 59. Stat
 60. Stat
 61. Stat
 62. Stat
 63. Stat
 64. Stat
 65. Stat
 66. Stat
 67. Stat
 68. Stat
 69. Stat
 70. Stat
 71. Stat
 72. Stat
 73. Stat
 74. Stat
 75. Stat
 76. Stat
 77. Stat
 78. Stat
 79. Stat
 80. Stat
 81. Stat
 82. Stat
 83. Stat
 84. Stat
 85. Stat
 86. Stat
 87. Stat
 88. Stat
 89. Stat
 90. Stat
 91. Stat
 92. Stat
 93. Stat
 94. Stat
 95. Stat
 96. Stat
 97. Stat
 98. Stat
 99. Stat
 100. Stat

iuxta oppidum nomine Modestorf situm, quod alluebat amnis Elmenovv, qui & hodie per Lunenburgum fluit, molas agēs, multasque vrbi commoditates adferens, tandem in Albim exoneratur. Erat quoque ad iactum vnius lapidis à dicto monte sita Badovvyck, ciuitas antiqua, potens, & ob mercatorum in ea negotiationes valde celebris, sed quam Henricus Leo de exilio ex Anglia reuersus & à ciuibz vrbs non receptus, cum ipse secundum maternam lineam ab Hermanno Biling descendisset, & dominium regionis ad eum spectaret, subuertit, anno scilicet 1188. in die Simonis & Iudæ, ex cuius ruinis adiacentia loca, potissimum autem Lunenburgum plurimum fuerunt instaurata. Fundauerat enim Carolus Magnus in Bardouico Episcopatum, sed qui postea translatus fuit ad Verdensen ciuitatem. Hodie Bardouicus est vicus rusticorum, hoc nomine celebris quod abundet olerum hortalicij. abest autem parum à Lunenburg, vocata olim Barderopolis. Deuastato itaque Bardouico, Lunenburgum cepit supra modum crescere in ædificijs, diuitijs, & mercimonijs, sicut & post aliquot annos Modestorf sub Ottone Imp. duce Brunsvicensi creuit in ciuitatem, quin & tota regio illa sub hoc Principe sublimata est ad Principatum, retinuitque nomen à burgo in monte extructo. Anno Christi 1369. post mortem Ducis V Vilhelmi multa nata sunt dissidia, & grauissimorum bellorum seminaria. vnde vrbs Lunenburgensis nō parum fuit incommodata, maximē cum Magnus dux Brunsvicensis quædam permitteret quæ Senatus Lunenburgensis recusabat, quare Dux iratus exiit ciues priuilegijs suis, accepitque ciuitatis clauēs, & multas ex arce intulit iniurias. Anno Christi 1388. inciderunt quædam controuersie inter Duces Saxonie, & Brunsvicensem, quæ facillē ad magnum creuissent bellum, nisi intercessione quorundam prælatorum & aliorum bonorum virorum sublata fuissent, & perpetua pax confirmata. Tunc etiam Bernhardus & Henricus fratres Duces Lunenburgenses confirmarūt ciuitatibus Lunenburg, Hannoueræ, Vltzenæ, & toti regioni antiqua ipsarum priuilegia & iura, eaque cumulatiora reddiderunt. Suborta sunt deinde multa dissidia inter Duces & ciuitatem ipsam Lunenburgensem, sed quæ per comitia, transactiones & confederationes rursus sunt pacata. Anno 1400. deposito ab Imperio V Venceslao, atque electo Ruperto principe palatino, fuit Fridericus dux Brunsvicensis & Lunenburgensis dum reuerteretur domum occisus in terra Episcopatus Moguntinensis, & frater eius Bernhardus captus, vnde graue triennale ortum fuit bellum, in quo Senatus & ciuitas Lunenburgensis in grauissima incidit debita. Hodie vrbs & regio
 • omnis florentissima pace ac diuitijs, nec minus bonarum artium disciplinis.

